

Arrest

nr. 326 604 van 13 mei 2025
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (zaak nr. X)

Gezien het verzoekschrift tot nietigverklaring dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2025 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Albanese nationaliteit, maakte op 28 januari 2025 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf en inbreuk op de openbare orde nadat zij op heterdaad betrappt werd op diefstal.

Zij werd door de politie gehoord.

Op 28 januari 2025 nam de verwerende partij, onder een bijlage 13septies, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en nietigverklaring in.

De verzoekende partij werd op 10 februari 2025 gerepatriëerd naar Albanië. Zij is zonder verzet vertrokken.

De verwerende partij legde de verzoekende partij op 28 januari 2025 eveneens een inreisverbod voor drie jaar op (bijlage 13sexies). Het betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ van Brussel Hoofdstad Elsene op 28/01/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : L.

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : FIER

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28/01/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ van Brussel Hoofdstad Elsene op 28/01/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van diefstal.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij diende op respectievelijk 4 en 7 februari 2025 een verzoekschrift in tegen dezelfde bestreden beslissing (bijlage 13sexies) van 28 januari 2025. Het chronologisch eerst ingediende

verzoekschrift is gekend onder rolnummer RvV 332 185, terwijl het daarna ingediende verzoekschrift gekend is onder rolnummer RvV 332 456.

In het geval waarbij meerdere verzoekschriften tegen dezelfde bestreden beslissing worden ingediend, schrijft artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het volgende voor:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

De zaken RvV 332 185 en RvV 332 456 worden van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting duidt de verzoekende partij het laatst ingediende verzoekschrift, gekend onder rolnummer RvV 332 456, aan als het verzoekschrift op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient te oordelen. Tevens doet de verzoekende partij uitdrukkelijk afstand van het ingediende verzoekschrift op 4 februari 2025, gekend onder rolnummer RvV 332 185.

Bijgevolg oordeelt de Raad enkel op grond van het verzoekschrift met rolnummer RvV 332 456.

2. Onderzoek ten gronde

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

“ 1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissingen ontoereikend doch bijna helemaal niet gemotiveerd worden. Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt : “dat betrokkene zich niet op een wettelijke manier heeft geregulariseerd”.

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS)

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker.

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

De duur van het inreisverbod is minstens disproportioneel lang en niet gemotiveerd op basis van specifieke redenen om zo lang te worden toegepast.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 ;

van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing van het bevel grondgebied verlaten en het inreisverbod in strijd met artikel 3. Verzoeker kan in dit geval niet worden teruggestuurd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en zij stelt dat zij niet kan worden teruggestuurd, de verzoekende partij reeds werd gerepatriëerd naar Albanië en zij zonder verzet is vertrokken. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dus uitgevoerd, en de kritiek van de verzoekende partij heeft bovendien betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het in casu bestreden inreisverbod. Dit onderdeel van het eerste middel is om die reden niet ontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(...) 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat het bevel om het bevel om grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 januari 2025, waarmee de in casu bestreden beslissing onlosmakelijk verbonden is, werd uitgevoerd. Bovendien valt in de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten te lezen dat inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verwerende partij kon de verzoekende partij dan ook op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar opleggen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Volgens de verzoekende partij zou de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd zijn waar zij stelt *“dat betrokkene zich niet op een wettelijke manier heeft geregulariseerd”*. In het bestreden inreisverbod valt deze motivering echter niet terug te vinden. Dit argument van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag en is om die reden niet ontvankelijk.

De verzoekende partij werd verder volgens haar manifest niet op een rechtmatige voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van haar geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. De verzoekende partij beschikt volgens haar over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat haar geestelijke toestand specifieke noden vereist. Zij beperkt zich tot een loutere bewering die zij helemaal niet aannemelijk maakt.

De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van drie jaar. In casu slaagt de verzoekende partij hier helemaal niet in. Zij maakt een schending van de hoorplicht dan ook niet aannemelijk.

Volgens de verzoekende partij weigerde de verwerende partij om in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker. De Raad merkt op dat de verzoekende partij echter geen enkel concreet element aanvoert dat zou wijzen op een gezinsleven in België. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij over haar zgn. gezinsleven grondiger onderzoek had moeten doen. De verzoekende partij betwist overigens niet het motief van de bestreden beslissing dat zij bij het bestuur verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben.

Ten slotte is de verzoekende partij van oordeel dat de duur van het inreisverbod minstens disproportioneel lang en niet gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing valt nochtans eenvoudig te lezen waarom de verwerende partij in casu een inreisverbod van drie jaar oplegt aan de verzoekende partij:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ van Brussel Hoofdstad Elsene op 28/01/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij op heterdaad betrapt werd op diefstal, noch de maatschappelijke ernst van de feiten, noch dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, noch dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, noch het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze haar een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand in de zaak RvV X /II wordt vastgesteld.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU